

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: NR-23Sa/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4019200399
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Juraj Marko
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:4019200399.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave, v právnej veci žalobcu: A. B. C., narodený: XX.XX.XXXX, trvale bytom: D. XXX, XXX XX D., zastúpený advokátom: JUDr. Ľudovít Štanglovič, so sídlom advokátskej kancelárie: Jarmočná 2264/3, 927 01 Šaľa, IČO: 51 474 841, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom: Pribinova 2, 812 72 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-30/2019 zo dňa 10.06.2019 spolu s prvostupňovým rozhodnutím č. p. SPOU-OSZ-52040-1/2019-VZ zo dňa 05.04.2019, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave správnu žalobu zamietá.
- II. Správny súd v Bratislave žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania a zhrnutie napadnutého rozhodnutia

1. Dňa 07.01.2019 žalobca podal na služobný úrad OLP OMP SSMP žiadosť o výsluhový dôchodok potom, čo bol personálnym rozkazom č. 694 zo dňa 22.10.2018 uvoľnený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka policajného zboru s účinnosťou ku dňu 01.01.2019.

2. Rozhodnutím odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu žalovaného č. p. SPOU-OSZ-52040-1/2019-VZ zo dňa 05.04.2019, doručené žalobcovi dňa 09.04.2019 (ďalej len „rozhodnutie 1. stupňa“) bol žalobcovi priznaný výsluhový príspevok vo výške 280,65 € mesačne na dobu 3 rokov. Súčasne bol žalobcovi výsluhový príspevok znížený podľa daňových predpisov o sumu dane vo výške 55,32 € na sumu 227,33 € mesačne.

3. Voči rozhodnutiu 1. stupňa podal žalobca v zákonnej lehote dňa 23.04.2019, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 25.04.2019 odvolanie, v ktorom namietal ako prvé nesplnenie si formálnej náležitosti rozhodnutia, keďže na ňom nebol uvedený dátum vydania, materiálne ďalej namietal že mu mal byť priznaný výsluhový dôchodok a nielen výsluhový príspevok, keďže v deň, keď nastúpil do štátnej služby príslušníka policajného zboru a skladal služobnú prísahu bola hranica na nárok na výsluhový dôchodok stanovená na 15 rokov služby. Uvádza, že si riadne plnil svoje služobné povinnosti a nebolo jeho zavinením, že zákonodarca prijal počas trvania jeho služobného pomeru retroaktívny zákon, na základe ktorého mu teraz nie je priznaný výsluhový dôchodok a zdôraznil, že nastupoval do štátnej služby príslušníka policajného zboru s tým, že ak zotrvá v štátnej službe príslušníka policajného zboru 15 rokov, vznikne mu nárok na výsluhový dôchodok, nielen výsluhový príspevok.

4. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný dňa 10.06.2019 rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-30/2019, doručené žalobcovi dňa 14.06.2019 (ďalej len „rozhodnutie o odvolaní“) tak, že odvolanie žalobcu

zamietol a rozhodnutie 1. stupňa potvrdil. Žalovaný v rozhodnutí o odvolaní poukazuje na to, že prvostupňový orgán nekonal o priznaní výsluhového dôchodku, pretože po posúdení okolností dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na výsluhový dôchodok, súčasne však má nárok na výsluhový príspevok, v dôsledku čoho prvostupňový orgán posúdil žiadosť žalobcu podľa obsahu a konal o priznaní výsluhového príspevku. Žalovaný ďalej rozvíja dôvody, pre ktoré bol žalobcovi priznaný výsluhový príspevok v uvedenej výške a poukazuje na to, že podľa dávkového spisu žalobcovi bolo zohľadnených 15 rokov a 178 dní služby, z toho 9 rokov a 299 dní služby do 30.04.2013. Žalovaný poukazuje na § 143aa zákona č. 328/2002, ktorý ustanovuje prechodné postupné zvyšovanie hranice odslúžených rokov v štátnej službe príslušníkov, ktorá sa zvyšuje podľa počtu odslúžených rokov v štátnej službe príslušníkov policajného zboru z 15 rokov pred 01.05.2013 pre tých, ktorí toho času odslúžili aspoň 15 rokov [písm. a)] až po 25 rokov pre tých, ktorí odslúžili do 01.05.2013 menej ako 6 rokov [písm. k)].

5. Žalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 80/2013 Z. z., z ktorej vyplýva, že dôvodmi prijatia tohto zákona bola finančná konsolidácia výdavkov na osobitný systém sociálneho zabezpečenia financovaný z osobitných účtov ministerstva vnútra a na stabilizáciu príslušníkov policajného zboru, pričom návrh zákona tieto potreby vyvažuje k zachovaniu už založených nárokov. Žalovaný zdôraznil, že prijatím zákona č. 80/2013 Z. z. sa iba s účinnosťou od 01.05.2013 zmenil obsah práv žalobcu v dôsledku čoho ide len o nepravú retroaktivitu a túto právny poriadok SR pripúšťa. Žalovaný ďalej argumentoval, že nie je úlohou jeho orgánov rozhodovať o súlade právnej normy, ktorú aplikuje s ústavou a princípmi právneho štátu, ale jej aplikácia, ktorú vykonal riadne. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na to, že si riadne plnil svoje služobné povinnosti odkázal, že v zmysle právnej úpravy sociálneho zabezpečenia príslušníkov je táto skutočnosť irelevantná, nakoľko jediná relevancia sa kladie na počet odslúžených rokov v štátnej službe príslušníka. Žalovaný vec uzavrel tým, že prvostupňový orgán postupoval riadne, dostatočne zistil skutkový stav veci a tento riadne subsumoval pod príslušnú právnu úpravu a dopracoval sa tak k správny záverom o nároku na príslušnú dávku žalobcu. Žalovaný teda považoval odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné, preto žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie 1. stupňa ako zákonné a vecne správne potvrdil.

II.

Správna žaloba

6. V správnej žalobe podanej Krajskému súdu v Nitre dňa 06.08.2019 žalobca namieta predovšetkým, že rozhodnutím 1. stupňa a rozhodnutím o odvolaní žalovaného (ďalej aj „rozhodnutia“) došlo k porušeniu ústavných princípov právneho štátu, nakoľko došlo k neprípustnej retroaktivite zákona č. 80/2013 Z. z., ktorým sa zmenili predpoklady na priznanie výsluhového dôchodku z pohľadu minimálneho počtu rokov, ktoré je potrebné odslúžiť v policajnom zbore na jeho priznanie. Retroaktivitu odôvodňoval žalobca najmä tým, že v čase nástupu žalobcu do štátnej služby príslušníka policajného zboru dňa 01.07.2004, nadobudol žalobca právo na základe vtedy účinného znenia zákona č. 328/2002 Z. z., aby mu po odslúžení 15 rokov ako príslušník policajného zboru bol priznaný výsluhový dôchodok. Prijatím podľa žalobu neprípustne retroaktívneho zákona č. 80/2013 sa mu hranica odchodu do výsluhového dôchodku však zvýšila o viac ako 1/3-inu, kedy namiesto po pôvodne 15 odslúžených rokoch, sa mu mal výsluhový dôchodok po novom priznať až po odslúžení 21 rokov v štátnej službe príslušníka policajného zboru.

7. V kontexte toho žalobca rozviedol nadväzujúcu argumentáciu, podľa ktorej z uvedeného vyplýva, že bol porušený aj princíp ochrany legitímnych očakávaní. Rozpor s týmto princípom žalobca identifikoval v tom, že pri nástupe do štátnej služby príslušníka policajného zboru dňa 01.07.2004, vzhľadom na vtedy účinnú právnu úpravu zákona č. 328/2002 Z. z., žalobca odôvodnene nadobudol legitímne očakávanie, že po odslúžení si 15 rokov v štátnej službe príslušníka policajného zboru mu bude priznaný výsluhový dôchodok.

8. Žalobca vo svojej správnej žalobe tiež namieta, že vzhľadom na uvedenú neprípustnú retroaktivitu, mu namiesto výsluhového dôchodku bol po odslúžení 15 rokov a 178 dní priznaný len výsluhový príspevok. Tým došlo u žalobcu k výrazne negatívnym dôsledkom, ktoré súčasne považoval aj za porušenie svojich ústavných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

9. Napokon žalobca tiež zdôrazňoval, že podľa neho prechodné ustanovenie §143aa, ktoré bolo zákonom č. 80/2013 Z. z. doplnené do zákona č. 328/2002 Z. z., má diskriminačný charakter, keďže

ustanovuje pre príslušníkov, ktorí vstúpili do štátnej služby príslušníka policajného zboru pred účinnosťou zákona č. 80/2013 Z. z., odlišné kritériá. Príslušníkovi, ktorý nastúpil do štátnej služby príslušníka dňa 01.08.2002, sa totiž prizná výsluhový dôchodok už po odslúžení 20 rokov v štátnej službe príslušníka policajného zboru, a naproti tomu v prípade žalobcu, ktorý nastúpil do štátnej služby príslušníka policajného zboru 01.07.2004, zákon predpokladá pre nadobudnutie nároku na výsluhový dôchodok odslúženie 22 rokov v štátnej službe príslušníka policajného zboru.

10. Žalobca na základe uvedených skutočností tvrdil, že rozhodnutiami žalovaného boli porušené jeho ústavné práva a došlo k zásahu do jeho subjektívnych práv, a preto navrhol správne súdu rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

11. Žalobca tiež požadoval vo veci pred správnym súdom nariadiť pojednávanie.

III.

Konanie pred správnym súdom

12. V predmetnej veci sa konanie pred správnym súdom začalo na základe podanej správnej žaloby žalobcu, ktorá došla Krajskému súdu v Nitre ako príslušnému správne súdu dňa 07.08.2019.

13. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 23Sa/69/2019-22 zo dňa 22.08.2019, právoplatné dňa 20.09.2019, vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k podanej správnej žalobe v lehote 30 dní od doručenia uznesenia, ktoré mu bolo doručené dňa 04.09.2019. V tejto lehote dňa 30.09.2019 podal žalovaný Krajskému súdu v Nitre vyjadrenie, ktoré došlo súdu dňa 01.10.2019, pričom totožné vyjadrenie dňa 02.10.2019 doručil žalovaný spolu s administratívnym spisom na Krajský súd v Nitre.

14. Vo svojom vyjadrení žalovaný opakuje ako prvé argumentáciu z rozhodnutia o odvolaní, podľa ktorého predmetom konania na prvostupňovom orgáne nebolo konanie o výsluhovom dôchodku, ale konanie o výsluhovom príspevku, pretože prvostupňový orgán posúdil podanie žiadosti žalobcu podľa obsahu v kontexte právnej úpravy, pričom dospel k záveru, že podľa prvostupňového orgánu žalobca nespĺňal nároky na priznanie výsluhového dôchodku, no súčasne spĺňal nárok na výsluhový príspevok, a preto konal o tomto príspevku, ktorý mu aj priznal. Žalovaný konštatuje, že predmetné administratívne konanie skončilo rozhodnutím o odvolaní, ktoré žalobca napadol predmetnou správnu žalobou v tomto konaní pred správnym súdom.

15. Žalovaný uvádza, že v správnej žalobe žalobca namieta totožné skutočnosti, aké tvorili už odvolacie dôvody v jeho odvolaní. Žalovaný nesúhlasí s primárnou námietkou žalobcu, že by rozhodnutia žalovaného boli postavené na aplikácii neprípustne retroaktívneho zákona č. 80/2013 Z. z. Žalovaný cituje relevantnú právnu úpravu a konštatuje, že žalobca odslúžil 15 rokov a 178 dní, z toho 9 rokov a 299 dní do 30.04.2013, a teda nedosiahol v zmysle právnej úpravy predpokladaných 21 rokov štátnej služby príslušníka, kedy by mu nárok na výsluhový dôchodok vznikol. Nakoľko žalobcovi vznikol nárok na výsluhový príspevok vo výške 24 % základu určeného podľa § 60 zákona č. 328/2002 Z. z., ktorý sa v napadnutých rozhodnutiach ustálil na sumu 227,33 € po znížení o sumu dane, považuje napadnuté rozhodnutia za vecne správne.

16. K námietke retroaktivity zákona č. 80/2013 Z. z. žalovaný uvádza, že k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (Pl. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi právneho štátu. Žalovaný poukazuje na to, že v teórii sa rozlišuje na pravú retroaktivitu, ktorá sa nepripúšťa a nepravú retroaktivitu, ktorá sa akceptuje na dosiahnutie ustanovených významných cieľov verejnej moci. Žalovaný objasňuje, že pri pravej retroaktivite sa v novom právnom predpise neuzná právo alebo povinnosť založená právnymi skutočnosťami, ktoré sa na základe skoršieho právneho predpisu uznávali. Žalovaný uvádza ako príklad situáciu, kedy neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti ak dôsledkom toho nastane stav, že účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastane skôr ako jeho platnosť. Naproti tomu pri nepravej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo ku vzniku určitých právnych vzťahov. Ako príklad uvádza žalovaný situáciu, ak zákonodarca novým právnym predpisom s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv a povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Žalovaný preto konštatuje, že ak nová právna úprava uznáva už nadobudnuté práva

podľa skoršieho predpisu, avšak zavádza do budúcnosti obsahové zmeny, takáto novelizácia je prípustná aj v kontexte zákazu retroaktivity ako princípu právneho štátu.

17. Na záver žalovaný poukazuje na to, že nepravá retroaktivita v konečnom dôsledku nepôsobí do minulosti, ale iba do budúcnosti, pretože v zásade akceptuje stav, ktorý vznikol v minulosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 98/2010). Nepravá retroaktivita zákona znamená, že zákon právne kvalifikuje tie právne úkony, ku ktorým došlo ešte pred nadobudnutím jeho účinnosti, v dôsledku čoho však môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu tých právnych účinkov, ktoré boli predtým späté s ich uzavretím (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 38/99 zo dňa 23.06.1999). Nepravou retroaktivitou sa rozumie, ak neskorší zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona, súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia, pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti tohto nového zákona ešte nenastali. (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 3/00 zo dňa 24.04.2001). Pri nepravnej retroaktivite sa neposudzuje skoršie vzniknutý vzťah podľa novej právnej úpravy, ale podľa novej právnej úpravy sa od okamihu účinnosti bude posudzovať len obsah práv a povinností tohto vzťahu. Pri nepravnej retroaktivite sa právne vzťahy vzniknuté podľa starej právnej úpravy riadia novou právnou úpravou až odo dňa jej účinnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/26/2016 zo dňa 12.09.2017).

18. Žalovaný na podklade uvedenej judikatúry uvádza, že zákon č. 80/2013 Z. z. uznávajúc práva nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zaviedol do budúcnosti nový režim a mechanizmus ich uplatňovania a právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. Žalovaný preto konštatuje, že retroaktivita v zákone č. 80/2013 Z. z. je nepravá, a preto prípustná. K námietke rozporu s princípom právnej istoty a diskriminácie žalovaný uvádza, že samotná zmena pravidiel v právnej úprave nemôže byť v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy, ak sú zachované limity ústavnosti novej právnej úpravy. Žalovaný upozorňuje, že logika žalobcu by viedla už vopred k vylúčeniu akýchkoľvek zmien právnej úpravy v dosiaľ upravených otázkach.

19. Vzhľadom k tomu žalovaný poukazuje na to, že do 30.04.2013 žalobca nemal nárok na výsluhový dôchodok, a preto ho nová právna úprava nijako nemohla poškodiť v jeho nárokoch, nakoľko táto právna úprava s účinnosťou od 01.05.2013 uznáva služobný pomer žalobcu ako dobu služby hodnotenú na nárok na dávky a zároveň uznáva, že ak žalobca získa novoustanovený počet rokov na výsluhový dôchodok, nárok na výsluhový dôchodok mu vznikne. S účinnosťou od 01.05.2013 došlo teda len k zmene v počte rokov služby potrebných na vznik nároku na výsluhový dôchodok, pričom právne postavenie žalobcu sa s účinnosťou od 01.05.2013 zmenilo do budúcnosti čo sa týka obsahu práv žalobcu v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia.

20. Žalovaný tiež opakuje obsah dôvodovej správy k zákonu č. 80/2013 Z. z. Žalovaný poukazuje na to, že v dôvodovej správe sa navrhlo postupné zvyšovanie hranice na nárok na výsluhový dôchodok z dovtedajších 15 rokov služby na 25 rokov služby, pričom ale mali byť rešpektované práva tých policajtov, ktorí dovtedy nárok na výsluhový dôchodok získali. Žalovaný ďalej opakuje, že žalobcovi nevznikol k 01.05.2013 nárok na výsluhový dôchodok, ktorý predpokladá splnenie 2 podmienok kumulatívne, a to (i) skončenie služobného pomeru a (ii) minimálny počet odslúžených rokov. Žalobca pritom k 30.04.2013, ani v deň podania svojej žiadosti, nespĺňal ani jednu z nich, a preto bolo správne, ak mu žalovaný priznal výsluhový príspevok, a nie výsluhový dôchodok, na ktorý nemá žalobca nárok. Žalovaný tiež odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 23Sa/17/2018 zo dňa 12.11.2018 v skutkovo totožnej veci. Vzhľadom na to žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

21. Uvedené vyjadrenie žalovaného bolo žalobcovi zaslané Krajským súdom v Nitre prípisom zo dňa 24.10.2019 a žalobcovi bola poskytnutá lehota 20 dní na podanie repliky (vyjadrenia k vyjadreniu). Túto možnosť žalobca využil a dňa 19.11.2019 podal na Krajský súd v Nitre repliku, v ktorej v plnom rozsahu odkázal na žalobné body správnej žaloby a konštatuje, že zákon č. 80/2013 Z. z. je prípadom pravej retroaktivity, ktorou bolo odňaté žalobcovi právo na výsluhový dôchodok po odslúžení si 15 rokov a žiadal rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

22. Krajský súd v Nitre repliku žalobcu zaslal prípisom zo dňa 27.11.2019 žalovanému na vyjadrenie sa k nej formou dupliky, na predloženie ktorej bola žalovanému daná lehota 20 dní odo dňa doručenia prípisu. Žalovaný možnosť dupliky nevyužil a k replike sa ďalej nevyjadril.

23. Správny súd nariadil dňa 27.01.2020 vo veci pojednávanie, ktoré vytýčil na 23.03.2020 o 9:00 hod. na Krajskom súde v Nitre v pojednávacej miestnosti č. 1. Toto bolo 16.03.2020 odročené ešte predtým ako bolo správne mu súdu doručené podanie právneho zástupcu žalobcu, ktorý žiadal zrušiť termín vzhľadom na pandemickú situáciu COVID-19 a svojho vyššieho veku a z toho plynúce ohrozenie a tiež ospravedlnil neúčast' žalobcu. Nový termín pojednávania bol dňa 06.05.2020 vytýčený na 25.05.2020 o 9:00 hod. na Krajskom súde v Nitre v pojednávacej miestnosti č. 1.

24. Na pojednávanie dňa 25.05.2020 sa dostavil poverený zamestnanec žalovaného, ktorý sa preukázal poverením žalovaného. Ďalej substituent právneho zástupcu žalobcu, ktorý predložil substitučné plnomocenstvo na zastupovanie na tomto pojednávaní udelené právnym zástupcom žalobcu. Prítomný bol aj žalobca osobne. Po otvorení pojednávania boli oboznámené rozhodnutia žalovaného.

25. Pristúpilo sa k výsluchu žalobcu, ktorý zotrval na podanej správnej žalobe a jej dôvodoch v nej uvedených. Uviedol, že keď v roku 2004 nastúpil do policajného zboru, kritérium na priznanie výsluhového dôchodku bolo odslúžiť 15 rokov, pričom sa započítala aj základná vojenská služba. Pomernú časť svojho platu prispieval do sociálneho systému, z ktorého sa aj dôchodky aj PN vyplácajú. Pamätá sa, že v roku 2011 došlo k zvýšeniu týchto odvodov o 5 – 6 %, avšak v roku 2013 sa zmenil zákon zákonom č. 80/2013 Z. z., ktorým boli zmenené podmienky pre priznanie výsluhového dôchodku. Konštatuje, že mu po odchode do civilu bol miesto výsluhového dôchodku priznaný výsluhový príspevok, čím sa cíti byť diskriminovaný oproti svojim kolegom, ktorí išli do výsluhového dôchodku v roku 2013 – 2015. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť.

26. Bol daný priestor na vyjadrenie právnemu zástupcovi žalobcu, ktorý uviedol, že napadnuté rozhodnutia boli vydané na základe právnej úpravy účinnej od 01.05.2013, ktorú nepovažuje za súladnú s ústavou a princípmi právneho štátu. S právnym posúdením retroaktivity žalovaného nesúhlasí, pretože dotknuté právne predpisy neuznali právne skutočnosti, ktoré uznávali predpisy predchádzajúce. Podľa jeho názoru nemôžu princípy ústavy ustúpiť neodôvodneným ekonomickým záujmom štátu. Odňatím práva na výsluhový dôchodok po 15 odslúžených rokoch došlo k porušeniu legitímnych očakávaní, ktoré žalobca pri nástupe do policajného zboru v roku 2004 legitímne nadobudol. Došlo k citeľnému zásahu do predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a k porušeniu garancie ochrániť fyzické osoby pred mocenskými zásahmi orgánov. Rozhodnutia žalovaného žiadal zrušiť a žalobcovi priznať plnú náhradu trov konania.

27. Pristúpilo sa k výsluchu zástupcu žalovaného, ktorý sa v plnom rozsahu pridrжал písomného vyjadrenia, v ktorom bolo podrobne argumentované vo vzťahu ku všetkým námietkam žalobcu. Z toho dôvodu opakovaním nepovažoval za dôvodné a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Na otázku sudkyňi ohľadom obdobných prípadov žalovaného tento uviedol, že v dôsledku podaných kasačných sťažností sú všetky tieto prípady ešte na Najvyššom súde SR.

28. Bolo vyhlásené uznesenie, že správny súd konanie prerušuje a pojednávanie skončilo o 9:40 hod.

29. V písomnom vyhotovení uznesenia č. k. 23Sa/69/2019-77 zo dňa 25.05.2020, právoplatné dňa 17.06.2020 sa uvádza, že správny súd konanie prerušil do doby skončenia veci 23Sa/17/2018, v ktorej koná Najvyšší súd SR o kasačnej sťažnosti, keďže rozhodnutie o tejto kasačnej sťažnosti môže mať vplyv na predmetný prípad.

30. Uznesením č. k. 23Sa/69/2019-119 zo dňa 02.03.2023, právoplatné dňa 09.03.2023 správny súd pokračoval v konaní, nakoľko vec 23Sa/45/2020 (pôvodne 23Sa/17/2018 pred zrušením rozsudku Najvyšším správnym súdom SR na základe podanej kasačnej sťažnosti – rozsudok sp. zn. 7Sžsk/23/2019 zo dňa 20.05.2020) právoplatne skončila rozsudkom Najvyššieho správneho súdu sp. zn. Sžsk/28/2021 zo dňa 25.10.2022, a to tak, že sa kasačná sťažnosť zamietla v dôsledku čoho odpadla prekážka, ktorú správny súd v predmetnom prípade identifikoval, pre čo bolo potrebné v konaní pokračovať.

31. Nakoľko dňa 31.05.2023 predmetná vec nebola právoplatne skončená prešla v zmysle zákona č. 155/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňom 01.06.2023 na Správny súd v Bratislave, pretože dňom 01.06.2023 prešla právomoc vo všetkých veciach, v ktorých

bola od 01.06.2023 daná právomoc správneho súdu z Krajského súdu v Bratislave, Nitre, a Trnave na Správny súd v Bratislave.

IV.

Relevantné právne predpisy

32. Podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to: z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave.

33. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

34. Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

35. Podľa čl. 39 ods. 7 ústavy, podrobnosti o právach podľa odsekov 1 až 6 ustanoví zákon.

36. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy, domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

37. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSZPV“) v znení účinnom do 30.04.2013, policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 15 rokov.

38. Podľa § 38 ods. 1 ZSZPV v znení účinnom od 01.05.2013, policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 25 rokov.

39. Podľa § 143aa ZSZPV v znení účinnom od 01.05.2013, policajt alebo profesionálny vojak, ktorého služobný pomer vznikol pred 1. májom 2013 a skončí po 30. apríli 2013, má nárok na výsluhový dôchodok, ak jeho služobný pomer trval

a) najmenej 15 rokov pred 1. májom 2013,

b) najmenej 16 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 15 rokov, ale najmenej 14 rokov,

c) najmenej 17 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 14 rokov, ale najmenej 13 rokov,

d) najmenej 18 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 13 rokov, ale najmenej 12 rokov,

e) najmenej 19 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 12 rokov, ale najmenej 11 rokov,

f) najmenej 20 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 11 rokov, ale najmenej 10 rokov,

g) najmenej 21 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 10 rokov, ale najmenej 9 rokov,

h) najmenej 22 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 9 rokov, ale najmenej 8 rokov,

i) najmenej 23 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 8 rokov, ale najmenej 7 rokov,

j) najmenej 24 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 7 rokov, ale najmenej 6 rokov,

k) najmenej 25 rokov, z toho pred 1. májom 2013 menej ako 6 rokov.

40. Podľa § 31 ods. 1 písm. a) bod 1 ZSZPV, výsluhový príspevok patrí v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom policajtovi okrem hasiča, ktorého služobný pomer skončil uvoľnením.

41. Podľa § 143y ods. 1 písm. c) bod 10 ZSZPV v znení účinnom od 01.05.2013, výsluhový príspevok patrí odo dňa nasledujúceho po dni skončenia služobného pomeru policajtovi a profesionálnemu vojakovi, ktorí splnili podmienky uvedené v § 143x po dobu troch rokov, ak ich služobný pomer trval pätnásť až dvadsať skončených rokov, z toho pred 1. májom 2013 deväť skončených rokov.

42. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) a písm. f) ZSZPV, dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový príspevok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok je doba výkonu základnej vojenskej služby alebo náhradnej vojenskej

služby, alebo prípravnej vojenskej služby v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom platným v dobe jej výkonu.

43. Podľa § 58 ods.1 písm. f) ZSZPV, dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový príspevok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok je doba trvania služobného pomeru od 1. januára 1993 v ozbrojených bezpečnostných zboroch, v ozbrojených zboroch, v Slovenskej informačnej službe, v Národnom bezpečnostnom úrade a v ozbrojených silách Slovenskej republiky.

44. Podľa § 60 ods. 1 ZSZPV v znení účinnom od 01.05.2013, základ na výpočet výsluhového príspevku, odchodného, úmrtného, výsluhového dôchodku a invalidného výsluhového dôchodku sa zistí z priemerného mesačného služobného platu dosiahnutého v období posledných desiatich skončených kalendárnych rokov pred dňom skončenia služobného pomeru u policajta podľa odseku 2 a u profesionálneho vojaka podľa odseku 4.

45. Podľa § 60 ods. 2 ZSZPV v znení účinnom od 01.05.2013, priemerným mesačným služobným platom policajta je podiel súčtu mesačných služobných plátov, okrem súčtu služobných plátov poskytnutých za obdobia dočasnej neschopnosti, ktoré mu patrili v príslušných kalendárnych rokoch podľa odseku 1, a celkového počtu kalendárnych dní, za ktoré tieto služobné platy patrili; takto zistený podiel sa vynásobí koeficientom 30,417 a zaokrúhli sa na eurocent smerom nahor.

46. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej len „ZDP“), od dane sú oslobodené aj dávky výsluhového zabezpečenia a služby sociálneho zabezpečenia príslušníkov ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, Národného bezpečnostného úradu, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchrannej služby a Slovenskej informačnej služby poskytované podľa osobitných predpisov⁴⁹⁾ okrem výsluhového príspevku, odchodného a rekreačnej starostlivosti.

47. Podľa § 15 písm. a) bodu 1a ZDP, sadzba dane je, okrem § 15a, § 43 a 44, pre fyzickú osobu zo základu dane zisteného podľa § 4 19 % z tej časti základu dane, ktorá nepresiahne 176,8-násobok sumy platného životného minima vrátane.

48. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremiľateľné a nezrušiteľné.

49. Podľa § 8 ods. 4 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „ADZ“), v systéme sociálneho zabezpečenia v zamestnaní diskriminácia nie je rozdielne zaobchádzanie z dôvodu veku, ktoré spočíva v ustanovení rôznych vekových hraníc na vznik nároku na starobný dôchodok a invalidný dôchodok v tomto systéme, ako aj v ustanovení rôznych vekových hraníc v tomto systéme pre zamestnancov alebo skupiny zamestnancov, a používanie rôznych spôsobov výpočtu týchto dôchodkov, ktoré sú založené na kritériu veku; to neplatí, ak by súčasne došlo k diskriminácii z dôvodu pohlavia.

50. Podľa § 8a ods. 1 ADZ, diskriminácia nie je prijatie dočasných vyrovnávacích opatrení orgánmi verejnej správy alebo inými právnickými osobami smerujúcich k odstráneniu znevýhodnení vyplývajúcich z dôvodov rasového alebo etnického pôvodu, príslušnosti k národnostnej menšine alebo etnickej skupine, rodu alebo pohlavia, veku alebo zdravotného postihnutia, ktorých cieľom je zabezpečiť rovnosť príležitostí v praxi. Dočasnými vyrovnávacími opatreniami sú najmä opatrenia

a) zamerané na odstránenie sociálneho alebo ekonomického znevýhodnenia, ktorými sú nadmerne postihnutí príslušníci znevýhodnených skupín,
b) spočívajúce v podporovaní záujmu príslušníkov znevýhodnených skupín o zamestnanie, vzdelávanie, kultúru, zdravotnú starostlivosť a služby,
c) smerujúce k vytváraniu rovnosti v prístupe k zamestnaniu, vzdelávaniu, zdravotnej starostlivosti a bývaniu, a to najmä prostredníctvom cielených prípravných programov pre príslušníkov znevýhodnených skupín alebo prostredníctvom šírenia informácií o týchto programoch alebo o možnostiach uchádzať sa o pracovné miesta alebo miesta v systéme vzdelávania.

51. Podľa § 199 ods. 1 písm. h) zákona č. 162/2015 Z. z. správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie príslušného útvaru sociálneho zabezpečenia.

52. Podľa § 199 ods. 3 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

53. Podľa § 6 písm. c), správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

54. Podľa § 10 SSP, na konanie a rozhodovanie v správnom súdnictve sú vecne príslušné Správny súd v Bratislave, Správny súd v Banskej Bystrici a Správny súd v Košiciach, ak tento zákon neustanovuje inak.

55. Podľa § 13 ods. 3 SSP, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiam o poskytovaní právnej pomoci podľa osobitného predpisu, v konaniach podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) a na konanie o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích orgánov verejnej správy je miestne príslušný správny súd, v ktorého obvode má žalobca adresu trvalého pobytu, miesto podnikania alebo sídlo; ak takého súdu niet a žalobcom je fyzická osoba, je miestne príslušný správny súd, v ktorého obvode sa fyzická osoba zdržuje.

56. Podľa § 134 ods. 2 písm. d) SSP, správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c), ak je žalobcom fyzická osoba.

57. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

58. Podľa § 168 SSP, žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

V.

Právne posúdenie správneho súdu

59. Ako prvé správny súd uvádza, že predmetná správna žaloba bola pôvodne podaná a prejednávaná na Krajskom súde v Nitre, pričom nakoľko do 01.06.2023 vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté týmto dňom na základe § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov prešla právomoc na novozriadené správne súdy a tým prešla aj právomoc konať a rozhodovať o tejto správnej žalobe z Krajského súdu v Nitre na Správny súd v Bratislave, do ktorého obvodu tento spadol. Vec bola na Správnom súde v Bratislave prijatá a vedená pod spisovou značkou pôvodnou, avšak s pripojením poznávacej skratky „NR“, nakoľko ide o spis z Krajského súdu v Nitre, aby nedošlo k tomu, že dva rôzne prípady z rôznych krajských súdov by mali tú istú spisovú značku na Správnom súde v Bratislave.

60. Správny súd ako vecne a miestne príslušný na základe správnej žaloby preskúmal rozhodnutia žalovaného, a to aj nad rámec žalobcom uvádzaných žalobných bodov, nakoľko ide o sociálnu vec a na základe administratívneho spisu preskúmal tiež administratívne konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

61. Správny súd vyhlásil rozhodnutie o správnej žalobe na pojednávaní dňa 27.02.2025, na ktoré boli účastníci riadne predvolaní, pričom žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci bez jeho prítomnosti.

62. Predmetom prieskumu bolo rozhodnutie o odvolaní žalovaného a rozhodnutie jemu podriadeného útvaru ako rozhodnutie 1. stupňa, ktorými vyhovel žalovaný žiadosti žalobcu a priznal tomuto výsluhový príspevok na dobu 3 rokov od 01.01.2019 do 31.12.2021 vo výške 227,33 € mesačne.

63. Správny súd úvodom konštatuje, že žalovaný riadne zistil skutkový stav veci a súčasťou administratívneho spisu sú všetky relevantné podklady, ktoré bolo potrebné obstaráť na to, aby vo veci bolo možné riadne aplikovať relevantné právne normy a vydať riadne odôvodnené a zisteniami

správneho orgánu skutkovo podložené rozhodnutie, a túto skutočnosť napokon žalobca vo svojej žalobe ani nenamietal.

64. Správny súd mal za to, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca odslúžil ako príslušník ozbrojených síl v základnej vojenskej službe od 01.10.1998 do 23.09.1999 a ako príslušník policajného zboru Slovenskej republiky od 01.07.2004 do 31.12.2018 celkovo spolu 15 rokov a 180 dní, z čoho mu boli 2 dni, ktoré strávil od 09.10.2018 do 10.10.2018 odpočítané a výsledná doba služby, ktorá je rozhodujúca na účely výpočtu vzniku nároku na dávky osobitného systému sociálneho zabezpečenia príslušníkov tak zodpovedala 15 rokov a 178 dní ku dňu podania žiadosti o výsluhový dôchodok ako dávky osobitného systému sociálneho zabezpečenia príslušníkov žalobcom.

65. Správny súd považoval medzi stranami za sporný údajný nesúlad novelizovanej právnej úpravy s princípmi právneho štátu, ktorú považuje žalobca za retroaktívnu. Na základe tejto novelizovanej právnej úpravy žalovaný nepriznal výsluhový dôchodok žalobcovi, ale aplikujúc novelizovanú právnu úpravu na základe zákona č. 80/2013 Z. z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 328/2002 Z. z. (ZSZPV), s účinnosťou od 01.05.2013, priznal žalovaný žalobcovi, namiesto výsluhového dôchodku, výsluhový príspevok.

66. Správny súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, že by právna úprava zákona č. 328/2002 Z. z. (ZSZPV), novelizovaná zákonom č. 80/2013 Z. z., ktorou sa s účinnosťou od 01.05.2013 zmenili potrebné počty odslúžených rokov na vznik nároku na výsluhový dôchodok, boli retroaktívne tak, že by išlo o retroaktivitu, ktorá je v rozpore s princípmi právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, na ktorých je Slovenská republika založená.

67. Ako správne vo svojom vyjadrení upozorňuje žalovaný, v právnej teórii sa rozlišuje retroaktivita na pravú a nepravú. Význam rozlišovania pravej a nepravej retroaktivity je dôležitý práve z toho dôvodu, že pravá retroaktivita sa v právnom štáte zakazuje, zatiaľ čo nepravá retroaktivita sa v zásade pripúšťa. Rozdiel medzi nimi je neraz ťažké identifikovať, avšak judikatúra v zásade uznala, že je nutné rozlišovať tieto dva druhy retroaktivity práve na účinkoch, ktoré právna úprava má vo vzťahu k právam a povinnostiam, ktoré možno považovať za spojené s určitým statusom alebo postavením v právnom systéme. Pokiaľ právna úprava má so spätnou účinnosťou vplyv na právne skutočnosti, ktoré ovplyvňujú priamo vznik zmenu alebo zánik takéhoto právneho postavenia, ktoré už bolo nadobudnuté, takáto právna úprava sa považuje za retroaktívnu v zmysle pravej (nepripustnej) retroaktivity (Nález ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. Pl. ÚS 16/09-51, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/28/2021 zo dňa 25.10.2022).

68. Nepravou retroaktivitou sa rozumie, ak neskorší zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona, súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia, pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti tohto nového zákona ešte nenastali (uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 3/00 zo dňa 24.04.2001). Pri nepravej retroaktivite sa neposudzuje skoršie vzniknutý vzťah podľa novej právnej úpravy, ale podľa novej právnej úpravy sa od okamihu účinnosti bude posudzovať len obsah práv a povinností tohto vzťahu. Pri nepravej retroaktivite sa právne vzťahy vzniknuté podľa starej právnej úpravy riadia novou právnou úpravou až odo dňa jej účinnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sžso/26/2016 zo dňa 12.09.2017).

69. Zákomom č. 80/2013 Z. z. zákonodarca zmenil ZSZPV tak, že s účinnosťou novely zákona upravil počet rokov, ktoré je potrebné odslúžiť na to, aby vznikol príslušníkovi po skončení štátnej služby nárok na výsluhový dôchodok a výsluhový príspevok, a to z pôvodných 15 na 25 rokov. Ak zákonodarca zmení obsah určitých práv a povinností, aj tých práv a povinností, ktoré už boli nadobudnuté za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, môže ísť o nepravú retroaktivitu, a to vtedy, ak sú uznávané právne skutočnosti na základe ktorých došlo k vzniku právnych vzťahov za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy. Takýmto zmenám princíp zákazu retroaktivity nebráni, pretože sa považuje za prípustné, pokiaľ nová právna úprava, s účinnosťou do budúcnosti, zmení obsah práv a povinností vyplývajúcich z určitého statusu alebo postavenia, a to aj vtedy, ak tieto sú právnymi skutočnosťami, ktoré ovplyvňujú vznik iného právneho postavenia, ktoré je od aktuálneho právneho postavenia závislé (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. Pl. ÚS 16/09-51, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.

4Cdo 98/2010 zo dňa 29.06.2010, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžsk/28/2021 zo dňa 25.10.2022).

70. Žalobca sa mylí, ak zastáva právny názor, že dňom nástupu do štátnej služby príslušníka dňa 01.07.2004 nadobudol právo po 15 rokoch odísť do výsluhového dôchodku. Žalobca nerozlišuje v tomto smere medzi jednotlivými právnymi postaveniami a právnymi skutočnosťami, ktoré ich vznik, zmenu alebo zánik ovplyvňujú. Vzájomnú závislosť nesprávne identifikuje ako už krok ďalší v chode vecí, keď sa nesprávne domnieva, že ak 01.07.2004 nastúpil do štátnej služby príslušníka policajného zboru, táto právna skutočnosť zároveň podmienila jeho nárok na výsluhový dôchodok. V skutočnosti však nie nástup do štátnej služby príslušníka, ale až splnenie podmienok podľa § 38 ods. 1 ZSZPV, boli predpokladom na priznanie výsluhového dôchodku. Žalobca síce svojim nástupom do štátnej služby nadobudol právne postavenie – služobný pomer, ktoré mu zaručovalo možnosť jedného dňa v budúcnosti, keď splní podmienky podľa § 38 ods. 1 ZSZPV, získať nárok na výsluhový dôchodok. Samotným nástupom však tento nárok na priznanie výsluhového dôchodku nezískal, pretože nesplnil na to zákonné podmienky. Aj § 38 ods. 1 ZSZPV v pôvodnom znení zakladal právny nárok na priznanie výsluhového dôchodku až v momente skončenia služobného pomeru, za podmienky, že tento služobný pomer trval predpokladanú dobu. Z uvedeného je potom zrejmé, že na vznik nároku je nutné, aby v deň podania žiadosti žiadateľ spĺňal vždy aktuálne podmienky na nárok, a iba v takom prípade sa môže domáhať priznania dávky. Je teda nutné odlišovať právne postavenie subjektu, ktorý už splnil predpoklady na priznanie dávky a právne postavenie subjektu, ktorý splnil iba jeden z predpokladov na to, že v budúcnosti bude možno spĺňať podmienky na určité iné právne postavenie.

71. Správny súd preto zdôrazňuje, že žalobca nesprávne právne posudzuje vec, ak svoj nástup do štátnej služby príslušníka hodnotí tak, že mu tým vzniklo právo, aby vo vzťahu k pravidlám, ktorými sa bude riadiť vznik jeho nároku na výsluhový dôchodok, nemohlo dôjsť ku zmene. Takéto právo žalobcu neexistuje, nemá oporu v právnej úprave a nemalo ho ani v čase, keď žalobca do štátnej služby príslušníka policajného zboru nastúpil.

72. Zákon č. 80/2013 Z. z. teda nepôsobí retroaktívne, pretože v plnej miere zohľadňuje skutočnosť z minulosti, že žalobca dňom 01.05.2013 stále bol príslušníkom policajného zboru, nijako mu neodňal, ani neovplyvnil počet rokov doby štátnej služby príslušníka, ktoré ku dňu 30.04.2013 odslúžil z pohľadu dovtedy získaných rokov rozhodujúcich na vznik práva na priznanie výsluhového dôchodku. Jediný rozdiel, ktorý priniesla novela zákona, spočíval v tom, že s účinnosťou od 01.05.2013 bola zmenená (predĺžená) doba, ktorú by mal žalobca odslúžiť, na to, aby mu vznikol nárok na výsluhový dôchodok. Takáto právna úprava je neprávo retroaktívna preto, lebo v skutočnosti nejde o retroaktivitu, ale o zmenu obsahu práv s účinnosťou až odo dňa účinnosti novej právnej úpravy (Nález ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. Pl. ÚS 16/09-51, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžsk/28/2021 zo dňa 25.10.2022).

73. Správny súd vzhľadom na žalobcovu námietku rozporu právnej úpravy s princípom ochrany legitímnych očakávaní vo vzťahu k zákonu č. 80/2013 Z. z. považuje za potrebné poukázať na to, že náhle zmeny pravidiel súvisia s kategóriami retroaktivity, ochrany nadobudnutých práv a legitímnym očakávaním vychádzajúcim z tradície (pôvodne nemeckej) administratívistiky (porov. tiež Hendrych, D.: Správni právo, obecná časť. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2009, s. 813). Takéto legitímne očakávanie, účelom ktorého je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci, je potrebné metodicky odlišovať od konceptu legitímneho očakávania, ktorým Európsky súd pre ľudské práva definuje predmet ochrany, a teda aplikovateľnosť čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. Pl. ÚS 16/09-51, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10 Sžso/68/2014 zo dňa 26.08.2015, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžsk/28/2021 zo dňa 25.10.2022).

74. Ako ale správny súd uviedol vyššie, žiadne legitímne očakávania z dôvodu zmeny zákona vo vzťahu k žalobcovi nemohli byť prijatím zákona č. 80/2013 Z. z. porušené, keďže očakávanie, že počas doby žalobcovho služobného pomeru sa nijako nezmenia pravidlá na priznanie nároku na výsluhový dôchodok, nie je legitímne. Žalobca totiž nikdy nemal právne postavenie, ktoré by mu garantovalo, že pravidlá pre priznanie nároku na výsluhový dôchodok zostanú nezmenené. Ak teda aj žalobca takéto očakávania mal, neboli založené na riadnom výklade práva, a preto nemohli byť ani legitímne.

75. Zákonodarca sa podľa názoru správneho súdu navyše zaoberal otázkou nepravnej retroaktivity a ochranou legitímnych očakávaní (čitateľnosť a predvídateľnosť správania sa orgánov verejnej moci) v rámci novelizácie pôvodného zákona tým, že vyvažoval novelizovanú právnu úpravu zákonom č. 80/2013 Z. z. prechodnými ustanoveniami, v rámci ktorých sa vysporiadal s postavením príslušníkov, ktorým sa dňom účinnosti tohto zákona zmenili pravidlá na vznik nároku na výsluhové dávky osobitného systému sociálneho zabezpečenia. V § 143aa a v § 143y novelizovaného ZSZPV hranice na vznik nároku na výsluhové dávky osobitného systému sociálneho zabezpečenia príslušníkov neurčil pre všetkých rovnako, ale odstupňoval sa tak, že zmiernil dopady zmeny z pôvodných 15 rokov smerom k novým 25 rokom. Vo vzťahu k príslušníkom, ktorí toho času už boli v štátnej službe sa teda tieto hranice neposunuli nárazovo, ale postupne, pričom kritériom bol práve pomer odslúžených rokov v štátnej službe príslušníka ku hranici na vznik nároku na výsluhovú dávku osobitného systému sociálneho zabezpečenia v deň predchádzajúci účinnosti novelizácie. Tým si polepšil vo svojom postavení aj žalobca. Ak by totižto tieto prechodné ustanovenia neexistovali, dňom zániku služobného pomeru by žalobcovi bol vznikol len nárok na výsluhový príspevok na 1 rok, a nie až 3 roky, ako mu vznikol podľa § 143y. Rovnako sa mu hranica nároku na vznik výsluhového dôchodku posunula len na 21 odslúžených rokov v štátnej službe príslušníka, nie na 25 rokov.

76. Ak žalobca ďalej namieta, že právna úprava je vo vzťahu k nemu diskriminačná, pretože má rôzne účinky na príslušníkov v štátnej službe v závislosti od dĺžky služobného pomeru, správny súd sa s odkazom na vyššie uvedený výklad prechodných ustanovení nemôže s takouto námietkou žalobcu stotožniť. Námietka žalobcu je totiž založená na nesprávnom právnom posúdení diskriminácie, keď žalobca nezadefinoval kvalifikovaný dôvod diskriminácie. Správny súd poukazuje na § 8 ods. 4 ADZ podľa ktorého nie je diskrimináciou z dôvodu veku, ak sa rozdielne zaochádza v systéme sociálneho zabezpečenia s rôznymi osobami na základe rôznych vekových hraníc na vznik nároku na starobný dôchodok a invalidný dôchodok v tomto systéme. Výsluhový dôchodok je síce poskytovaný na základe odlišnej právnej skutočnosti ako v § 8 ods. 4 ADZ spomenutý starobný alebo invalidný dôchodok (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/37/2023 zo dňa 31.07.2024), ale principiálne ide o tú istú logiku rôzneho zaochádzania s príslušníkmi v štátnej službe na základe rôznej dĺžky výkonu štátnej služby. Správny súd teda uvádza, že nie je diskrimináciou žalobcu zo strany žalovaného, ak sú vo vzťahu k nároku na výsluhový dôchodok žalobcu stanovené odlišné pravidlá v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, než aké sú v tom istom systéme ustanovené pre iných príslušníkov policajného zboru alebo v širšom rámci príslušníkov tých-ktorých bezpečnostných zložiek.

77. Len na doplnenie správny súd uvádza, že aj keby takéto osobitné pravidlo v antidiskriminačnom zákone nebolo, aj tak by skutočnosť rôznej dĺžky odslúžených rokov podľa § 143aa v porovnaní s § 38 ods. 1 ZSZPV alebo § 38 ods. 1 ZSZPV v znení účinnom do 30.04.2013 nebolo diskriminačné, pretože tieto rôzne hranice odslúžených rokov v štátnej službe príslušníka boli ustanovené práve ako opatrenie tzv. pozitívnej diskriminácie, teda naopak sa privilegovali príslušníci, ktorí ku dňu účinnosti zákona č. 80/2013 Z. z. mali odslúžený vyšší počet rokov, než iní príslušníci, a boli teda k nároku na výsluhový dôchodok bližšie ako iní príslušníci. Rozdielne zaochádzanie tu teda je tzv. afirmatívnou akciou – prejavom pozitívnej diskriminácie, ktorou sa zákonodarca snaží vyrovnávať dôsledky novely zákona, ktorá má práve chrániť príslušníkov, ktorí sú v pomere odslúžených rokov k hranici nároku na vznik výsluhového dôchodku ku dňu účinnosti novely bližšie, ako iní príslušníci, vid' výklad týkajúci sa legitímnych očakávaní vyššie.

78. Napokon, pokiaľ žalobca namieta, že došlo k porušeniu jeho ústavných práv na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, správny súd poukazuje na čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorých sa možno aj tohto ústavného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Správny súd preto upozorňuje, že toto ústavné právo nemá všeobecný charakter a jeho obsah a rozsah je zásadne obmedzený príslušným právnym predpisom, ktorý ho vykonáva. V predmetnom prípade týmto právnym predpisom je ZSZPV účinný ku dňu rozhodovania o nároku na výsluhovú dávku osobitného systému sociálneho zabezpečenia žalobcu.

79. Žalobca vo svojej žalobe vzniesol námietku, že napadnuté rozhodnutie je vydané na základe právnej úpravy, ktorú považuje za nesúladnú s Ústavou SR, pretože pôsobí podľa jeho názoru retroaktívne, pretože došlo v jeho prípade k narušeniu právnych skutočností, ktoré už vznikli počas platnosti a účinnosti zákona, čím došlo k porušeniu práv žalobcu nadobudnutých podľa dovtedy platného

ustanovenia a takáto zmena zákonných podmienok nároku na výsluhový dôchodok je podľa jeho názoru neprípustná.

80. Vzhľadom na to požiadal správny súd, aby pred rozhodnutím vo veci prerušil konanie podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP a podal Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Správny súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, pretože dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR. Správny súd má za to, že nový právny predpis, a to zákon č. 80/2013 Z.z., ktorý zmenil a doplnil zákon č. 328/2002 Z.z., ktorým došlo k zmene mechanizmu priznávania výsluhových dôchodkov vyplácaných z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, ktorý nadobudol účinnosť od 01. 05. 2013, uznávajúc práva nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zaviedol do budúca nový režim a mechanizmus ich uplatňovania a právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy, priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V danom prípade sa teda jedná o nepravú retroaktivitu, ktorá je v právnom poriadku Slovenskej republiky prípustná.

81. Nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, ak nová právna úprava uznáva práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, a zároveň zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah.

82. Na základe vyššie uvedených skutočností správny súd uzavrel všetky námietky žalobcu tvoriace jeho žalobné body uvedené v správnej žalobe ako nedôvodné.

83. Vzhľadom na to, že ide o sociálnu vec, správny súd pristúpil aj k preskúmaniu rozhodnutia žalovaného z pohľadu správnosti priznania výsluhového príspevku a dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného sú zákonné a vecne správne.

84. Žalobcovi, keďže nespĺňal nárok na výsluhový dôchodok, pričom však spĺňal nárok na výsluhový príspevok, bol tento výsluhový príspevok riadne priznaný, pričom mu bola riadne vypočítaná výška tohto príspevku. Rozhodnutie žalovaného bolo preto podľa názoru správneho súdu vydané v súlade so zákonom a je ho možné považovať za vecne správne.

85. Správny súd teda nezistil žiadny relevantný dôvod, pre ktoré by malo byť rozhodnutie žalovaného orgánu zrušené, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 199 SSP zamietol.

86. O trovách konania správny súd rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalovanému právo na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 168 SSP nepriznal, keďže nezhliadol na strane žalovaného dôvodne vynaložené trovy konania, ktorých nahradenie by bolo z pohľadu žalovaného možné od žalobcu spravodlivo požadovať. Žalobcovi, vzhľadom na jeho neúspech vo veci, podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) právo na priznanie náhrady trov konania nevzniklo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť.

O kasačnej sťažnosti rozhodne Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Kasačnú sťažnosť možno podať v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozsudku (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť sa podáva na Správnom súde v Bratislave (§ 444 ods. 1 SSP). Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo ňou sleduje, podpis) uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej ako „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, a) ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, b) ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, c) ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ si môže v konaní o kasačnej sťažnosti zvoliť na zastupovanie advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 26 ods. 2 v spojení s § 449 SSP).